

Forfatter: Lund, Rasmus

Titel: BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Lund, Rasmus (1882-11-uu)

Citation: Lund, Rasmus: "BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Lund, Rasmus (1882-11-uu)", i *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*, Konrad Jørgensens Forlag., s. 54. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002258082-000-shoot-L0022580820000049.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1882, November, fra Lund til Biskoppen:

„I Anledning af det mig gennem Provstiet gjorte Spørgsmaal om Pigebarnet Else Østergaards Altergang skal jeg oplyse, at denne selvfølgelig ikke havde fundet Sted, da jeg afsendte Skrivelsen derom til Ministeriet til Biskoppen ; men at hun senere sammen med sine Forældre har modtaget Nadveren i Ansgarskirken.“

Pigebarnets og hendes Forældres Begjæring var fremkommen under vanskelige Kaar for os. Nyligt var det erklæret Ministeriet, at jeg i et lignende Tilfælde som det, da tolv Aars Drengen ønskede Nadveren, maatte handle paa samme Maade. Og selve den Sag, der nu forelaa, var saa klar, at den ikke fristede til at afvige fra denne Erklæring. Pigen var allerede i den Alder, da Biskopperne plejer at meddele Alders Læmpelse til Konfirmander. Og der kunde efter mit Kjendskab til hende og ældre Kristenfolks Vidnesbyrd slet ingen Betænkelighed være ved at opfylde det Ønske, hun støttet af sine Forældre ytrede. Hun havde gaaet med det en god Stund under stor Uro, fordi hun og Forældrene nødigt vilde lægge en ny Byrde paa Menigheden og mig. I de samme Dage saa jeg paa to Steder et tretten Aars Barns Bedrøvelse, fordi det ikke kunde være med ved en dødssyg Slægtnings Altergang, medens hele den øvrige Familie deltog deri, og det blev mig et bestemt Vidnesbyrd om, at jeg ikke maatte spærre Vejen til Herrens Bord for et ældre vel udviklet Barn, da han selv byder Gaverne til alle sine Venner. Derfor lovede jeg at tage imod hende, og indtil dette skete, samtalede jeg, som det plejer at ske, jævnlige med hende. Jeg turde heller ikke senere ændre mit Løfte og derved paa ny bringe hende ind i den s. 55 Uro, hun var hjulpen ud af, da jeg lovede at opfylde hendes Ønske. Jeg havde ingen Tanke om, at en Resolution fra Ministeriet kunde hentes paa 8 til 14 Dage, saaledes som der nu skrives. En saadan Kjendelse kunde jeg heller ikke frimodigt have imødeset, for jeg maatte frygte for at have faaet Tilladelse til en sædvanlig Konfirmation med efterfølgende Skriftemaal med Tilsigelse af Syndernes Forladelse førend Altergangen, og den havde jeg ikke turdet benytte. Jeg modtog derfor Barnet ved den Tid, jeg havde lovet, Søndagen den 19. November, ved Nadverbordet, efter forud at have meddelt hende Bekræftelsen i hendes Daabspagt. Det er rigtignok bleven Skik at skrive, at jeg tager ukonfirmerede Børn til Alters. Det har jeg ikke gjort. At jeg saa bestemt udtalte min Begjæring om enten at se mit Forsæt billiget eller min Anerkjendelse borttagen, skete, som det af mit private Brev til Biskoppen vil ses, ingenlunde for at skyde nogen Hjælp fra mig, som han kunde yde. Det skete heller ikke for paa nogen Maade at lægge noget stødende ind i Formen; men navnlig fordi jeg maatte gjøre, hvad der stod i min Magt, for at afværge, at der igjen blev ikjendt mig en Straf, og Barnets Hjærtesag derved draget frem for Offentligheden. Jeg ser nok, at den nu er bleven langt haardere medtaget. Men da jeg saa ofte havde udtalt min Beredvillighed til at opgive min Stilling under denne Sag, gjentaget dette for Biskoppen 3 til 4 Uger før Barnets Altergang, troede jeg sikkert at have faaet Lov til at gaa i Stilhed. At jeg ikke tog ind til Biskoppen, saaledes som jeg i det private Brev havde stillet det i Udsigt, har jeg fortrudt. Han havde ogsaa privat ladet mig vide, at jeg vilde være velkommen. Men da jeg ved samme Tid fra Provstiet var bleven underrettet om, at min Henstilling til Ministeriet var kommen fra Biskoppen til Erklæring, at Sagen altsaa var sat i Gang, og jeg dernæst var bleven spurgt, om Barnet ikke allerede var taget til Alters, s. 56 hvilket den Gang efter mit Løfte var sket, magtede jeg ikke at foretage mere. Næst efter at befale Sagen i Guds Haand lod jeg Afgjørelsen ligge hos de folkekirkelige Myndigheder. Jeg kunde ikke lægge Biskoppen den varmere paa Sinde, end jeg i det private Brev havde gjort. Jeg haaber sikkert, at den Dag er nær for Haanden, da ingen saadan vilkaarlig Aldersgrænse vil kunne hindre noget Barn, som ad Livets Vej er naaet til at begjære Nadveren, fra at deltage deri.